

'Wij vermoeien ons met zaken, gezang 110: 3
die ons hart onrustig maken ...'

Ester 3: 6 (tekst)

ds L.J.Joosse – 2011/12

Liturgie

Voor de morgendienst: psalm 35: 1 en 2 – wetslezing – psalm 139: 1 – Schriftlezing Ester 3: 1-15 – psalm 2: 1 en 4 – Tekst Ester 3: 6 – gezang 110: 1, 3 en 4 – slotzang na collecte psalm 68: 11 en 13

Liturgie voor de middagdienst: psalm 35: 1 en 2 – Schriftlezing Ester 3: 1-15 – psalm 2: 1 en 4 – Tekst Ester 3: 6 – gezang 110: 1, 3 en 4 – geloofsbelijdenis met gezang 179A – slotzang na collecte psalm 68: 11 en 13

Vraag aan preeklezers:

wilt u mij berichten of en wanneer u deze preek voor kerkdiensten gebruikt? Overigens zijn opmerkingen daarover welkom!

LJJoosse, email adres: lij.jokrab@kpnplanet.nl

Gemeente van de Heer Jezus Christus

Onze samenleving kampt met veel problemen. Eén licht ik eruit. Een zeer urgent sociaal probleem: respect voor elkaar.

Telkens dringt het zich aan ons op. Waar je ook woont, wie je ook bent. Je komt er niet onder uit. Ik bedoel: *gebrek* aan respect. Wie toont er nog respect voor de ander? Wel voor jezelf misschien, maar voor een ander?

Op allerlei manier komt het probleem tevoorschijn.

Telkens worden we diep geschokt door vreselijke gebeurtenissen. Mensen zijn niet alleen ongeduldig, ze worden zo maar kwaad. Ze hebben geen respect voor elkaar in het verkeer, op straat, in de winkel. Ze worden gauw boos en beginnen dan te schelden.

Zelfs hebben mensen amper respect voor elkaars leven. Mensen worden getrokken, in huis en op straat. Mensen worden aangevallen, doodgestoken. En waarvoor?

Soms om kleinigheden, soms uit frustratie. Mensen wreken zich op anderen.

Steeds vaker eindigt ruzie in doodslag. Jongeren en ouderen schieten om zich heen en maken slachtoffers.

Dan zeggen we als christenen: Respect leer je thuis. Daar begint het!

Ik bedoel, als je het thuis ergens niet mee eens bent, of elkaar niet ligt, elkaar niet kunt uitstaan, dan komt tevoorschijn wat je waard bent. Als je mensen niet mag, of ze doen echt iets verkeerd, dan komt het erop aan hoe je reageert, of je respect hebt.

Want hoe praat je dan bijvoorbeeld over mensen die boven je staan? Hoe praat je dan over politieagenten, over je leraar, je ouders? Dus als ze iets doen wat inderdaad niet deugt, niet klopt? Dan leer je van huis uit toch respect te tonen?

Nee, het kwaad ga je niet goed praten. Dat zeker niet! Toch blijft de vraag: hoe praat je dan over hen? Over mensen die respect verdienen, alleen al omdat ze boven je staan?

Dat probleem brengt mij op twee mensen die in dit hoofdstuk van het boekje Ester centraal staan: Mordechaï en Haman. Ze handelden beiden verkeerd.

Keur je al lezende het gedrag van Mordechaï goed omdat hij bij Gods volk, bij de kerk hoorde?

En omgekeerd: Was Haman zonder meer fout omdat hij Gods vijand was? Want dat was hij inderdaad!

L.J. Joesse - 2012

Dit verhaal is zeer leerzaam voor ons vandaag. Want het gaat in dit boek over de gewone dingen van elke dag. Het gaat hier om relaties die je met mensen hebt.

Haman haalde zelfs de godsdienst erbij, zijn religie. En wel om zich van Mordechaï te ontdoen. Hij liet het lot werpen om de dag te bepalen waarop hij zich met hulp van de goden op Mordechaï en op het hele volk van God met succes kon wreken.

Maar, zo leert dit hoofdstuk: God heeft het leven, het lot van alle mensen in handen. Laten we dat goed in ons opnemen voor ons eigen zelfbehoud.

De kern is: God beheerst het lot, het leven van alle mensen en volken

We letten achtereenvolgens op de relatie (a) van Mordechaï tot Haman

(b) van Haman tot Mordechaï

Wat bezielde Mordechaï? Elke keer dat de voorname Haman aan hem voorbijging, bleef hij stokstijf staan. Hij boog niet. Waarom niet? Was hij star, onbuigzaam van karakter?

Had hij zijn conflict met Haman niet een beetje aan zichzelf te danken? Lokte hij het conflict niet uit?

Zou jij dat ook doen: anderen uitdagen, ruzie zoeken als anderen niet doen wat jij wilt, of als jij niet voor anderen wil buigen? En dat, als je weet dat de kerk, Gods volk er de dupe van wordt? Jij mag toch geen slachtoffers maken? Mensen mogen geen hekel krijgen aan de kerk en aan kerkmensen, nietwaar?

Mordechaï hoorde bij Gods volk, bij Israël. Toen de mensen naar zijn stijve gedrag vroegen, zei hij dat eerlijk. Dat was voorheen niet zo. Hij verzweeg eerder dat hij Jood was.

Dit hoofdstuk zegt dat hij er eerlijk voor uitkwam. Hij zei: 'ik buig niet voor de Agagiet Haman, want ik ben een Jood. Dat gaven zijn collega's door aan Haman als argument van Mordechaï. Ze wilden wel eens zien wat Mordechaï dan zou doen, als Haman het wist.

Haman ging er toen pas op letten. Hij werd woedend op Mordechaï en op het hele volk van de Joden. Dus pas toen hij hoorde waarom deze man niet voor hem boog, viel hij over Mordechaï's gedrag. Daarom zullen we eerst goed naar Mordechaï moeten kijken.

Was Mordechaï misschien heftig jaloers op Haman?

Het lijkt wel alsof het verhaal met die bedoeling is geschreven. Althans, zo wordt Mordechaï's gedrag wel verklaard. Want hij had, zie hoofdstuk 1 en 2, vreselijk veel moeite gedaan om hoog op de maatschappelijke ladder te stijgen. Dat was gelukt, mede dankzij Ester. Hij had Ester opgedragen namens hem de koning in te lichten over een moordplan van zijn bodyguards.

Dat had Ester gehoorzaam gedaan. Maar, zo eindigt het tweede hoofdstuk, Mordechaï had er geen beloning voor gekregen. Hij keerde met lege handen uit het paleis terug.

Heel anders verging het Haman.

Kennelijk hoefde Haman nergens wat voor te doen. Alles kreeg hij in de schoot geworpen, zo lijkt het wel. De koning passeerde Mordechaï en gaf de hoogste post, de belangrijkste functie in het grote Perzische wereldrijk aan Haman. Deze kwam zo maar als uit het niets tevoorschijn. Alles zat hem mee. Dat vertelt dit hoofdstuk.

Hij ontwierp zijn plan tegen Mordechaï en ging ermee naar de koning. De koning deed geen enkel onderzoek. Dat deed hij wel toen Ester hem namens Mordechaï een revolutie poging vanuit zijn hofhouding meldde. Nu zelfs geen enkele vraag aan Haman, bijv.: om welk volk

gaat het? Nee, de koning deed zonder meer nota bene zijn zegelring af, gaf het Haman. Met als gevolg dat Haman heel vlotjes en gemakkelijk volledig mandaat, volmacht kreeg om te doen waar hij zin in had!

Zou jij niet nijdig worden op je werk, als je baas jou passeert en een ander voortrekt? Of wanneer een leraar op school anderen steeds beter behandelt? Zo van: Zij krijgen alles gedaan wat ze maar willen en jij moet er hard voor knokken. En dan sta jij soms met lege handen. Toch niet eerlijk?

Maar zo'n verklaring van dit hoofdstuk klopt niet. Het ging Mordechaï om veel meer dan jaloezie tegen Haman en of om de wraak van Haman uit te lokken.

Het gaat, denk ik, ook om iets heel anders. Want de positie van Haman was niet in het geding. Het draaide om het bevel van koning Ahasveros. Haman viel er eerst ook helemaal niet over. Dat kwam door Mordechaï's collega's. Van je collega's moet je het maar hebben, kan Mordechaï hebben gedacht!

Haman zag eerst niet eens dat Mordechaï niet voor hem boog, niet voor hem knielde. Het waren de mensen in de directe omgeving van Mordechaï. Want zij bogen of knielden wèl en eisten dat ook van Mordechaï. Zij wilden dat Mordechaï met hen meedeed. Daar vielen zij over. Daarom gingen ze Mordechaï uittesten. Daarom gaven ze hem aan. Zij wilden wel eens zien of Mordechaï zijn gedrag volhield. Zo begon dit conflict te lopen.

Toch blijft de vraag: Had Mordechaï het niet een beetje aan zichzelf te danken? Hij kon toch wel inschikken. Zou jij vandaag niet zoveel mogelijk met je collega's meegaan om toch vooral geen ruzie te krijgen? Mordechaï bracht de kerk, Gods volk, in opspraak. Dat kan toch niet? Sterker nog, hij bracht de kerk in gevaar, het gehele volk. Het is toch niet goed als je medechristenen onnodig in gevaar brengt?

Op het eerste gezicht zouden we Mordechaï kunnen veroordelen om zijn onbuigzaamheid. Maar oppervlakkige lezing kan ons zonder meer op het verkeerde been zetten. Uiteindelijk, zo leert onze tekst, zat het conflict veel dieper. Dat laat onze tekst en dit hoofdstuk helder zien.

Het ging om een eeuwenoude vete tussen Israël uit de tijd van Mozes en van koning Saul met de Amalekieten, eigenlijk al zo oud als de tijd van Adam.

Mordechaï kwam uit de stam Benjamin, net als Saul en later de apostel Paulus. De eerste vraag is dan ook: waarom boog Mordechaï niet, of knielde hij niet? Daarin deed hij echt verkeerd! Dat viel in hem beslist niet te prijzen.

Buigen en knielen voor een ander was en is toch niet verkeerd? Wie bij Gods volk, bij de kerk hoort, zal toch als gelovige de eerste zijn om te buigen en de minste te zijn, niet als laatste? Ook al ben je het niet eens met wat er door anderen gedaan of gezegd wordt, thuis of op straat? Dan ben je toch altijd de minste en je gaat toch figuurlijk door de knieën? Niet soms, jongens en meisjes, vaders en moeders? Brs en zrs, in je huwelijk of als ongehuwden?

Het ging hier om een bevel van de overheid, van de koning!! Dat zeiden de mensen rondom Mordechaï (vers 3) welbewust. En dáár trok Mordechaï zich niets van aan! Dat wordt in ons hoofdstuk blootgelegd! Zo gaat dit verhaal voor ons open!

Mordechaï moest niet slechts Haman in dit alles, maar uiteindelijk de kònig respecteren. Hij kon het er wel niet mee eens zijn dat een Jood zou buigen voor een Agagiet. Want die kloof opende zich inderdaad. Maar hij had, evenals ieder ander kerklid nog vandaag, de koning als overheid te gehoorzamen.

Nu wordt deze geschiedenis wel zo verklaard als zou buigen of knielen van Mordechaï een vorm van afgoderij zijn geweest. Alsof Mordechaï niet wilde buigen om zich als Israëliet niet schuldig te maken aan afgoderij.

Toch, ook die verklaring klopt niet, zeker niet! Want David boog voor koning Saul. Hij zei: God heeft Saul tot koning aangesteld. Ik moest wel voor hem vluchten, maar de koning heb ik altijd geëerd! Hij zei al helemaal niet bij zichzelf: 'Het zou mij goed uit komen de koning te negeren of Saul uit de weg te ruimen. Dat zou mij veel ellende besparen'.

Dit boekje Ester laat iets anders zien. Zoals David eerder Saul eerde, zo ging Ester even later naar de koning. Ze boog, knielde voor Ahasveros.

Daar was niks mis mee. Veel later in het nieuwe testament schreef een andere Benjaminniet, namelijk Paulus, en wel na zijn bekering (!) zwart op wit in zijn brief aan de Romeinen in Rom.

Ds L.J.Joosse -2011/12.

13: 'eert de keizer'. Dat had Jezus hem geleerd: 'geef de keizer wat van de keizer is', namelijk respect en het vereiste belastinggeld. Heel concreet.

Ook al ben je het helemaal niet met de keizer en zijn politiek bewind eens, toch gehoorzaam je hem. Misschien vind je het een verschrikkelijke man, toch respecteer je hem omdat hij jou door God gegeven is. In die tijd van Paulus kwam de vervolging tegen de kerk los en toch schreef de apostel dit!

Dat geldt toch ook vandaag? Als christen zeg je immers: Respect hebben voor je naaste, dat is wel het eerste wat in je opkomt om een ander te behandelen. Als jij voor hem moet buigen, dan doe je dat. Je begint ook niet in jezelf te schelden! Of frustraties af te reageren op anderen? Je houdt jezelf in! Toch?

Mordechaï had dus gewoon moeten knielen voor Haman.

Maar wat ging hier fout? Terecht zag Mordechaï een diepe kloof tussen zich als Jood en Haman als Agagiet. Daarom zei hij het zo: ik ben een Jood. En dat klopte. Maar juist daarin ging hij te ver.

Hij vereenzelvigde zich zo sterk met Gods volk en met de zaak van Gods koninkrijk in deze wereld, dat hij alles persoonlijk opvatte, zijn relatie met Haman.

Hij identificeerde zich zo hevig met de kerk, met Israël als Gods zaak in deze wereld, dat hij handelde alsof de kerk, Gods volk, zijn eigen persoonlijke zaakje was! Alsof hij(!) duidelijk moest maken dat het Joodse volk nooit voor een Agagiet, voor Aamalekieten zou onder doen, buigen voor Haman dus. Hij schoot in zijn gedrag verschrikkelijk door. Hij zag niet meer de functie(!) die Haman van de koning had gekregen en zag de koning niet meer achter Haman.

Is juist dat vandaag niet aan de orde? Misschien ook steeds meer? Alles wordt vandaag in het persoonlijke vlak getrokken, subjectief gemaakt.

Tot in nieuwsjournaals merk je dat. Je hoort mensen alles in het persoonlijke vlak trekken, persoonlijk maken.

Wanneer mensen worden opgeschrikt in hun omgeving omdat iemand in hun buurt blijkt te zijn doodgestoken of op een bepaalde manier omgebracht, dan hoor je heel vaak de opmerking: het was zo'n aardig gezin, het was zo'n gewone man. Alles wordt in het subjectieve vlak getrokken. Of het nu gaat om een misdadiger of om een leraar op school, of een student die om zich heen schoot.

Als het om politieagenten, rechters, kerkleiders of leraren op school gaat, wordt het nogal eens vergoelijkt dat zij niet echt meer worden gerespecteerd. Er wordt al snel geredeneerd in de trant van: oh ja, hij heeft ook niet zo'n goede naam. Of: Weet je wel wat hij gedaan heeft? Nee, ik zou dan ook maar niet naar hem luisteren!

En omgekeerd over misdadigers, of iemand die in een dorp of in de straten van de stad een ander heeft neergeschoten: het was zo'n aardige man! En de burens worden gevraagd: heb je iets aan hem gemerkt, wat was het voor iemand? Bedoelde hij het wel zo erg?

Alsof normen en waarden afhangen van wat iemand voor een persoon is, of wat hij bedoelde! Dat is zeker belangrijk. Maar allereerst moet niet de man of vrouw maar de daad gewogen worden en is er aan de orde wat men gedaan heeft.

Zo wordt in de Bijbel geoordeeld. De daad wordt belicht om in de samenleving normen en waarden hoog te houden.

Waar kwaad is geschied, zal het kwaad aan het licht komen. Ook al blijf je dan voorzichtig in je oordeel als het over mensen gaat. In het bijzonder als het om mensen gaat die door God boven je gesteld zijn. Dan bedenk je je wel twee keer wat je over hen zegt. Dan heb je altijd zoiets van: het zijn wel je ouders, het is wel een politieagent of een hulpverlener, een burgemeester etc. Dan blijf je respect houden vanwege de functie(!) die iemand bekleedt! Juist als je bij Gods volk hoort, zoals Mordechaï. Je let er extra op dat je eert, wie eer toekomt. Want God geeft mensen hun functie en bepaalt alle dingen van onze samenleving.

Precies zo kijken we ook naar Haman.

Hij verraadde zichzelf want *in zijn hart* had hij gekozen tegen God en zijn volk, zegt onze tekst. Daarom stond zijn besluit vast om Mordechaï het leven te benemen en het joodse volk uit te roeien.

Hij ging naar de koning. Hij lepelde een onzinverhaal op. Hij zei: er is een volk dat zich niet aan de Perzische wetten houdt.

Als Bijbellezer denk je dan toch: Ja, dat was nu precies waar het Perzische rijk zo bekend om werd. Toch? Elk volk kreeg zijn eigen religie terug, kon weer naar eigen religieuze wetten, riten, traditie en gebruiken leven. Dat kon onder de Assyriërs en de Babyloniërs niet.

Maar nu wel. Juist daarvoor had God aan Ahasveros macht gegeven en een uitgestrekt wereldrijk.

Bovendien, wat een raar verhaal. Haman was zelf niet consequent. Want hij gaf opdracht de brieven overal heen te schrijven en te versturen, maar dan naar elk volk, ieder in zijn eigen taal. Dus hij honoreerde de eigen cultuur van de diverse volken volledig.

De boodschap moest aangepast aan elk volk. Het onderscheid tussen de volken bracht hij dus zelf volop in praktijk! Hij nam zijn eigen argument of verhaal bij de koning bepaald niet serieus, ging zichzelf volledig voorbij.

We kunnen zeggen, zo gaat het toch altijd met mensen die zich op anderen afreageren. Ze verzinnen een smoes. Dat deed Ahasveros al. Zo staat het in hoofdstuk 1.

Hij deed net alsof hij zo begaan was met de jeugd. Hij nam met zijn raad van wijze mannen maatregelen voor de Perzische jeugdzorg. Ze deden net alsof ze huiselijk geweld wilden voorkomen. Als iedere vrouw tegen haar man zou opstaan, zou het in de gezinnen ruzie worden. Maar dat was een smoes. Want hij had zelf een deuk op gelopen. Koningin Washi had hem niet gehoorzaamd. Zijn gezichtsverlies moest hij publiek verbloemen om niet in zijn eer aangetast te worden. Zo ging ook Haman zichzelf en zijn haat tegen Mordechaï camoufleren met een onzinverhaal. Maar Ahasveros trapte erin.

Merkwaardig dat de koning geen onderzoek deed. Niet eens de simpele vraag: over wie heb je het eigenlijk, echt geen woord. Hij prikte er niet doorheen. Zonder meer kreeg Haman volledige volmacht. Waarom toch?

Ons hoofdstuk maakt het helder, zeker onze tekst. Het zat heel diep. De eeuwenoude strijd stak de kop op van satan tegen God (Exod. 17: 14,16 en Rechters 3: 13; 7: 12). De duivel

wilde Gods volk uitroeien, zodat er geen verlosser uit de Joden kon tevoorschijn komen. Bijvoorbaat moest de moederschoot van Israël gesloten worden. Dat was zijn inzet na het paradijsdrama immers!

Het oude testament laat zien hoe satan daarin doordramde. Eeuwenlang.

Ds L.J.Joosse-2011/12

We hebben het hier in het gedrag van Haman als Agagiet voor ons. Haman draaide de rollen om.

God had de banvloek over Amalek uitgesproken. Door Mozes in Exodus 17. Daarna door Bileam. Later door Saul. God verbood Bileam de banvloek over Israël uit te spreken. Bileam moest Israël juist zegenen in plaats van vervloeken. Tegelijk moest deze geleerde man de ban over Amalek en Agag uitspreken.

Bileam werd ingehuurd. Wat profeteerde deze filosoof? We vinden het in Numeri 24 vers 20. Agag, zo kondigde hij aan, zal vernietigd worden. Uit Jacob zal een ster opgaan. Uit de Joden

LJ.Joosse – 2012

zal een koning komen die boven Agag zal worden verheven. Overigens: Esther/Hadassa betekende: 'ster'!

Bileam kon het niet goed verkroppen dat hij dat moest doen. Hij rustte vervolgens niet voordat hij de jongens van Israël had laten verleiden meisjes van Moab te trouwen en andersom, zodat Israël door vermenging met jongeren van Moab op den duur geen eigen volk meer zou zijn. Bileam had tot die verleiding bij Baäl-Peor aangezet, leert Numeri 25 en 30. Want in zijn hart wilde hij het volk van God per se dwarsbomen, het beroven van een eigen toekomst.

Wat Bileam niet voor elkaar kreeg, dat probeerde Haman nu: de banvloek over Gods volk uitvoeren, over de kerk.

Satan draaide het dus precies om. Haman besloot elke Jood te doden. Expliciet sprak hij over elke vrouw en ieder kind. Dat was in hun beleving een goddelijke banvloek.

Zoals Faraó zich door satan liet opzweepen en gebruiken om te grijpen naar het voortbestaan van Israël. Zo wilde Haman als Amalekiet de ban over Israël voltrekken.

Ahasveros trapte er helemaal in. Haman probeerde de moederschoot van Israël te vertrappen, zodat uit de Joden, onze verlosser, onze Messias niet zou kunnen voortkomen.

Hier is geen sprake van antisemitisme. Het ging Haman niet om afkeer van de Joden als natie. Het zat bij hem veel dieper. De oude vete en strijd tussen Gods volk en de eeuwige vijand, satan, stak de kop op. Haman stond op tegen Gods volk, hij haatte de kerk als volk van God. Zie je de poging om de baarmoeder van Israël te sluiten, zodat er uit de Joden geen koning zou geboren kunnen worden?

Maar God vereenzelvigde zich opnieuw met zijn volk, met de kerk. Dus leren we het hier zeker: De kerk kan niet verloren gaan, jongelui, brs en zrs. Onthoudt het en houdt het vast: De kerk, Gods volk kan niet verloren gaan! De kerk heeft de toekomst! Dat staat onomstotelijk vast, het is onomkeerbaar. Daarom lees je straks dat Haman en Gods vijanden worden getroffen.

We zien in onze tekst hoe satan zijn kop opstak om Gods volk te vermalen, te vermorzelen. Haman haalde er de goden bij en wierp het lot. Zijn zekerheid ontleende hij aan zijn religie. Of anders gezegd, de religie werd gebruikt voor het doel dat Haman zich stelde. Dat, zo leert ons vers, had zich diep in zijn hart vastgezet.

Zo kunnen veel mensen vandaag de religie gebruiken, voor eigen doel. Als er een God is, zeggen ze, dan zal dit of dat toch moeten gebeuren? En dan denken ze niet vanuit God of de bijbel, maar vanuit hun hart, vanuit eigen begeerten en wensen.

Maar de Here laat zich niet voor karretjes van mensen spannen. De religie hielp Haman niet verder. God heeft de aloude strijd vast in handen. Hij liet het niet omkeren. Ook al komt die oude kerkstrijd bij Mordechaï op een zeer, een al te menselijke manier tevoorschijn.

En laten we eerlijk zijn. Hoe vaak is dat de eeuwen door niet gebeurd? Op menselijke manier wordt er vaak gestreden. Dat gebeurt lang niet altijd op een fraaie manier!

Ook ons geloofsleven voltrekt zich op een menselijke manier. Uiteraard. Dan kan het wel eens verkeerd gaan en zullen we ons zelf verbeteren. Dan zullen we buigen voor Jezus Christus als onze Koning. Hij bepaalt wat er in de wereld en in ons leven gaande is.

Misschien voelt het vandaag soms wel eens of steeds meer, alsof je als kerk en als gelovige wordt vermalen door de verleidingen die vanuit de samenleving op je af komen en door de verwarringen op het kerkelijke vlak, het erf van christenen.

Maar we zullen uiteindelijk buigen voor Jezus' macht over de wereld, al gaat dat soms gepaard met moeite en pijn in ons hart, met onbegrip voor wat er gebeurt. We kunnen onze hand op de Bijbel leggen, zeker ook op het boek Ester, en beseffen:

Ds L.J. Joosse -2012

Wie tegen Hem opstaat, heeft geen leven. Wie zijn genade en zijn wil volgt en in vertrouwen op Hem zijn leven voortzet, ziet een poort, de toekomst wijd open gaan.

Onze naasten zullen we het zijne geven, altijd met respect tegemoet treden. In de gewone dingen van elke dag valt de beslissing over wie wij willen zijn. Dan zal tevoorschijn komen wie en wat we ten diepste zijn, of we leven uit geloof of uit vijandschap tegen God en voor of tegen alles wat Hij in ons leven bepaalt. Alleen wie in diep respect leeft voor de Koning van deze wereld, onze Here, zal de poort van de toekomst werkelijk binnengaan.

Amen